

Piotr Jan Nowinski, Nowe Miasto, 1923.

Ik was één van de oprichters van de Poolse katholieke vereniging in Nederland en ik ben daar meer dan 30 jaar secretaris-generaal van geweest. Zo hielden we de Poolse taal en tradities levend. We organiseerden taalcursussen, reizen, culturele activiteiten en herdenkingen. Onze kinderen gingen na de zondagschool voor de taal, de geschiedenis en het volksdansen. Bredanaars kennen vast wel de kleurige klederdracht waarin ze vaak hebben opgetreden.

De toenmalige HKI heeft me goed geholpen. Ik mocht studeren en ben opgeklommen tot voorman instructeur. Afhankelijk kreeg ik van de arbeidsbeurs werk aangeboden bij de ETNA en er werd me 2 liter melk per dag in het vooruitzicht stelt. Dat laatste was een veeg teken en inderdaad het ging om heel smerig werk. Dat heb ik geweigerd en met drie maanden soldij, mijn demobilisatie uitkering en wat geld van mijn vrouw hebben we het hoofd boven water gehouden tot ik bij de HKI terecht kon.

In de tijd van de Praagse lente was ik in Tsjecho-Slowakije met ons team om een fabriek te bouwen voor de fabricage van nylons en Terlenka. We logeerden in Hotel Karpazia en op 21 augustus 1968 werden we al vroeg wakker van lawaai op straat. Ik keek naar buiten, recht in de loop van tanks van het Warschaupact, Russen en Polen. Mijn vaderland hield me onder schot. De koude oorlog was nog lang niet voorbij.